

До късно приказваха децата и се радваха на топлитѣ и златни пламъчета. Бащата и майката гледаха веселитѣ имъ личица, слушаха разговора имъ и сякашъ забравиха тежката сиромашия.

Бащата погледна къмъ горящия кестенъ и устата му тихо промълвиха:

— Благодаря ти още веднажъ, стари приятелю! Ти донесе толкова свѣтлина и радостъ въ моята сиромашка къщица!

Анриетъ Перенъ.

МЕДЕНАТА ПИТА.

Приказка, илюстрирана отъ Н. Кожухаровъ.

Имало едно време бедна жена съ едничко дете — момченце. Живѣли си тѣ въ сиромашка колиба, сами-самички въ цѣлия свѣтъ, и съ трудъ се прехранвали. Единъ день майката тежко се разболѣла, повикала момченцето при себе си и му каза:

— Когато ти се роди, чедо, орисницата ти търкули една медена пита, и каза: „Това ще му е късметътъ. Нека го гони по свѣта. Когато го стигне — ще бжде щастливъ“. Но мене ми бѣше мжчно чедо да се раздѣля отъ тебе. Азъ нищо не ти казахъ — и ето сега орисницата ме наказва. Азъ ще умра, ако ти не намеришъ медената пита, и не донесешъ съ нея и моето и твоето щастие. Върви, сине, изъ свѣта и си гони късмета.

Майката се заплакала, цѣлунала момченцето — и то тръгнало. Тръгнало и ей-току до колибата, се мърнала предъ него бѣла, голѣма и лъскава пита. Тя се търкулила бързо-бързо предъ него, и то припнало подире ѝ. Съвсемъ не мислило то, че гони своя късметъ. Знаяло само, че трѣбвало да я настигне и вземе, за да оздравѣе майка му. Но питата се търкаляла бързо и се скрила на първия завой. Ала момченцето все търчало следъ нея.